

Sygn. akt VIII GC 126/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Piotr Sałamaj

Protokolant – stażysta Joanna Drobińska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko T. B. (1)

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 22 czerwca 2016 r. przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygnaturze akt VIII GNc 221/16;

II. zasądza od pozwanego T. B. (1) na rzecz powoda Banku (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 126/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 5 kwietnia 2016 r. strona powodowa Bank (...) spółka akcyjna w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zasądzającego od pozwanego T. B. (1) kwotę 223.125,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 lutego 2016 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona powodowa wyjaśniła, że powyższej kwoty dochodzi na podstawie weksla podpisanego przez pozwanego. Wskazała, że 4 lutego 2016 r. wezwała pozwanego do wykupu weksla, lecz to nie nastąpiło.

Dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy, wydał w postępowaniu nakazowym (sygn. akt VIII GNc 221/16) nakaz zapłaty, przyznając powódce od pozwanego koszty postępowania w kwocie 5.667 zł.

Pozwany T. B. (1) wniósł od powyższego nakazu zapłaty zarzuty, domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Argumentując zaprezentowane stanowisko podniósł zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Zaznaczył, że weksel został uzupełniony po przedawnieniu zabezpieczonego nim roszczenia; jego zdaniem przedawnienie nastąpiło w 2014 r., a weksel wypełniono dopiero w lutym 2016 r. Nadto wskazał, że strona powodowa mogła uzupełnić weksel jedynie w związku z łączącą strony umową kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 lipca 2008 r. powódka zawarła z pozwanym i R. S. (1), prowadzącymi jako wspólnicy spółki cywilnej działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. T. B., R. S., umowę nr (...) dotyczącą kredytu na rachunku bieżącym.

Zgodnie z umową powódka udzieliła pozwanemu i jego wspólniczce kredytu w wysokości 550.000 zł z terminem spłaty do 31 lipca 2009 r. (§1 i §2 umowy). Kwota kredytu podlegała zmiennemu oprocentowaniu (§6 umowy), a nadto powódka mogła pobierać prowizje m.in. przygotowawczą, od zaangażowania (§5 umowy). Zabezpieczeniem spłaty kredytu był weksel własny in blanco z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji (§3 umowy).

Weksel in blanco na zabezpieczenie został sporządzony 30 lipca 2009 r. i podpisany przez pozwanego w imieniu własnym, a także z powołaniem się na pełnomocnictwo udzielone mu przez R. S. (1). Wraz z wekslem pozwany – działając w imieniu własnym i powołując się na pełnomocnictwo wspólniczki – sporządził deklarację wekslową. Zgodnie z treścią deklaracji powódka mogła wypełnić weksel na kwotę równą wykorzystanemu i niespłaconemu kredytowi w terminie całości lub części kredytu, wraz z odsetkami, odsetkami za opóźnienie, prowizją i innymi należnościami z tytułu kredytu. Zgodnie z deklaracją weksel miał być płatny w S., a także mógł zostać opatrzony klauzulą bez protestu i klauzulą waluty.

Aneks nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. powódka i pozwany – działający w imieniu własnym i powołując się na pełnomocnictwo od wspólniczki – zmienili m.in. termin spłaty kredytu, wydłużając go do 31 lipca 2010 r. Następnie aneksem nr (...) z dnia 31 lipca 2010 r. m.in. przedłużono termin spłaty kredytu do 31 lipca 2011 r.

Dowód: weksel (k. 5), deklaracja wekslowa (k. 44), umowa nr (...) z 31 lipca 2008 r. (k. 120-122), aneks nr (...) z 31 lipca 2008 r. (k. 155-156), aneks nr (...) z 31 lipca 2010 r. (k. 157), zeznania pozwanego (k. 177-179).

W związku z nieregulowaniem przez pozwanego i jego wspólniczkę zobowiązań z umowy kredytu powódka w 2011 r. dokonała wypowiedzenia umowy.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 177-178, od 00:04:50 do 00:09:05).

Dnia 28 lipca 2011 r. powódka zawarła z pozwanym umowę restrukturyzacyjną, mającą na celu ustalenie płatności zadłużenia z umowy nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z późniejszymi aneksami w kwocie 484.718,71 zł (na dzień 27 lipca 2011 r.), uniknięcia egzekucyjnego sposobu odzyskiwania należności i zmiany terminu spłaty (§1 i §2 umowy). Umowa przewidywała rozłożenie zadłużenia na raty i warunki ich uiszczania (§3 umowy), a także wskazywała, że dotychczasowe zabezpieczenia umowy kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z późniejszymi aneksami pozostają bez zmian (§3 ust. 5 umowy).

Następnie 15 maja 2012 r. powódka i pozwany podpisali ugodę spłaty, która również miała na celu uniknięcie dochodzenia na drodze postępowania egzekucyjnego należności powódki z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z późniejszymi aneksami w kwocie 490.078,73 zł (na dzień 30 kwietnia 2012 r.) oraz umożliwienia pozwanemu spłaty zadłużenia w ratach (§1-§3 ugody). W ugodzie strony zawarły postanowienie, że dotychczasowe zabezpieczenia umowy kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z późniejszymi aneksami pozostają bez zmian (§3 ust. 5 ugody).

Dnia 19 listopada 2012 r. powódka i pozwany ponownie podpisali ugodę spłaty, na podstawie której – podobnie jak dotychczas – strony miały ustalić płatność zadłużenia pozwanego w kwocie 519.150,10 zł (na dzień 9 listopada 2012 r.), aby uniknąć postępowania egzekucyjnego; w jej treści wyraźnie zaznaczono, że nie jest ona odnowieniem (§1 i §2 ugody). Strony ustaliły warunki spłaty rat, w tym ostateczny termin spłaty – 30 grudnia 2015 r. (§3 ugody) i inne warunki związane z wykonaniem ugody. Według treści ugody dotychczasowe zabezpieczenia umowy kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z późniejszymi aneksami pozostawały bez zmian (§3 ust. 5 ugody).

Ostatecznie strony dnia 23 stycznia 2015 r. zawarły aneks nr (...) do umowy z dnia 19 listopada 2012 r., dokonując zmiany harmonogramu spłaty rat (§1 aneksu) i oświadczając, że pozostałe ustalenia umowy pozostają bez zmian (§2 aneksu). Aneksem objęto niespłacone raty z 2014 r. oraz dalsze raty przewidziane umową na 2015 r.

Dowód: umowa restrukturyzacyjna z 28 lipca 2011 r. (k. 127-128), umowa spłaty z 15 maja 2012 r. (k. 160-161), umowa spłaty z 19 listopada 2012 r. (k. 162-163), aneks nr (...) z 23 stycznia 2015 r. (k. 133), zeznania pozwanego (k. 177-178, od 00:04:50 do 00:09:05).

Pozwany i jego współniczka uregulowali częściowo zadłużenie z tytułu umowy kredytowej.

W lutym 2016 r. powódka wypełniła weksel in blanco zabezpieczający spłatę zadłużenia z tytułu kredytu, określając sumę wekslową na 223.125,64 zł (odpowiadającą stanowi zadłużenia z tytułu umowy kredytowej na dzień 26 lutego 2016 r.) oraz wyznaczając termin wykupu weksla – 26 lutego 2016 r. oraz miejsce – Bank (...) S.A. w S. przy ul. (...).

Pismem z dnia 4 lutego 2016 r. powódka wezwała pozwanego do wykupu weksla, wskazując kwotę, datę i miejsce wykupu weksla. Pomimo wezwania pozwany nie wykupił weksla.

Dowód: pismo z 4 lutego 2016 r. (k. 4), weksel (k. 5), potwierdzenie odbioru (k. 6), wydruk operacji (k. 117-118), potwierdzenie wpłaty (k. 119), zeznania świadka L. S. (k. 173-174, od 00:20:04 do 00:25:50), zeznania pozwanego (k. 177-178, od 00:04:50 do 00:09:05).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie nieodzowne było zastosowanie szczególnego reżimu statuowanego w przepisach ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282 – tekst jednolity Dz.U. 2016, poz. 160; dalej: Pr. weksl.), albowiem istnienia swojego roszczenia strona powodowa upatrywała w załączonym do pozwu wekslu opatrzonym własnoręcznym podpisem powoda jako wystawcy (k. 5).

W tym miejscu odnieść się należy do zarzutu strony pozwanej, jakoby powódka nie wykazała, że pozwany – podpisując weksel również za R. S. (1) – posiadał jej umocowanie. Trzeba zaakcentować, że ustalenie, czy pozwany dysponował stosownym pełnomocnictwem nie miało znaczenia dla sprawy, bowiem pozwany opatrzył weksel podpisami dwukrotnie – pierwszy raz, w imieniu własnym, podając swój numer PESEL, a następnie ponownie wskazując swój numer PESEL, ale dodając „działający jako pełnomocnik R. S. (1) [...]” (k. 5). Stąd w świetle art. 104 w zw. z art. 28 w zw. z art. 47 Pr. weksl. Strona powodowa mogła dochodzić pełnej sumy wekslowej od samego pozwanego, natomiast umocowanie pozwanego do działania w imieniu R. S. (1) miałoby znaczenie w postępowaniu przeciwko niej samej.

Na podstawie wskazanego powyżej art. 104 Pr. weksl. odpowiedzialność wystawcy weksla własnego jest taka sama jak akceptanta weksla trasowanego. O zakresie tej odpowiedzialności stanowi przepis art. 28 Pr. weksl., zgodnie z którym przez przyjęcie trasat (wówczas akceptant) zobowiązuje się do zapłacenia weksla (sumy wekslowej oznaczonej w treści weksla) w terminie płatności.

Istotne w niniejszej sprawie jest, że zobowiązanie wekslowe ma co do zasady charakter abstrakcyjny. Oznacza to, że zobowiązanie wekslowe jest oderwane od swej przyczyny prawnej (tzw. causa), stanowiącej gospodarczą przyczynę wystawienia weksla (zob. A. Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Warszawa 2001, s. 28-32; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne. Zarys części ogólnej, Warszawa 1998, s. 273). Z tego względu posiadacz weksla nie musi wykazywać podstawy gospodarczej zobowiązania wekslowego ani tego, że ta podstawa w ogóle istniała; musi on jedynie przedłożyć dokument weksla, na który się powołuje, i wykazać swą tożsamość z osobą remitenta. Abstrakcyjność zobowiązania wekslowego zostaje złagodzona we wzajemnych stosunkach pomiędzy wystawcą a pierwszym wierzycielem wekslowym (remitentem). Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w wymienionych stosunkach dopuszczalne jest podnoszenie przez dłużnika wekslowego wszelkich zarzutów, także zarzutów osobistych w rozumieniu art. 17 Pr. weksl., zgodnie z którym osoby, przeciw którym dochodzi się praw z

weksłu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika.

Dopuszczenie zarzutów dotyczących stosunku podstawowego, mimo ujmowania czynności prawnych rodzących zobowiązania wekslowe jako czynności abstrakcyjnych, ma uzasadnienie w tym, że konstrukcja czynności prawnej abstrakcyjnej nie pozbawia doniosłości prawnej wadliwości istniejących w zakresie stosunku podstawowego. Nie łączy ona wprawdzie z nimi nieważności czynności prawnej przysparzającej, zakłada jednak, w razie ich wystąpienia, zwrot uzyskanego przysporzenia jako bezpodstawnego wzbogacenia (nienależnego świadczenia). Oprócz tego sformułowana jest reguła, zgodnie z którą wierzyciel wekslowy nie może mieć wobec swego bezpośredniego kontrahenta więcej praw niż to wynika ze stosunku podstawowego (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2001 r., III CKN 341/00, OSNC 2002/4/50; wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2001 r., II CKN 25/00, OSNC 2001/7-8/117; orzeczenie Sądu Najwyższego z 15 listopada 1929 r., C 893/29, OSP 1930 nr 1, poz. 300; A. Szpunar: Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Warszawa 2001, s. 31, 130-137).

W przypadku podniesienia przez dłużnika wekslowego jakichkolwiek zarzutów co do weksła czy stosunku podstawowego, ciężar udowodnienia okoliczności faktycznych uzasadniających owe zarzuty spoczywa – zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. – właśnie na dłużniku wekslowym, czyli w niniejszej sprawie na pozwanym. Również co do okoliczności istnienia deklaracji wekslowej, jej treści, a także uzupełnienia weksła niezgodnie z tą deklaracją, ciężar dowodu obarcza dłużnika wekslowego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 sierpnia 2014 r., I ACa 576/14, L.).

Strona powodowa wraz z pozwem wykazała posiadanie prawidłowo wypełnionego weksła, który został opatrzony podpisem m.in. pozwanego jako wystawcy. Nie sposób podzielić stanowiska pozwanego, jakoby to na stronie powodowej spoczywał obowiązek udowodnienia, że treść weksła odpowiada zobowiązaniom ze stosunku podstawowego i weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową. Jak wskazano powyżej, ciężar udowodnienia wszelkich zarzutów przeciwko wekslowi spoczywa na dłużniku wekslowym.

W zakresie, w jakim pozwany negował roszczenie strony powodowej konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego, mającego na celu ustalenie, czy zaistniały okoliczności faktyczne uzasadniające podniesione przez pozwanego zarzuty. W tym zakresie przeprowadzono dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz zeznań świadka L. S., a także zeznań pozwanego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy z dokumentów był spójny, a nadto autentyczność poszczególnych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Stąd zebrane dokumenty stanowiły wiarygodne źródło dowodowe, bowiem nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zeznania L. S. miały dla sprawy znaczenie o tyle, że potwierdził rozliczenie spłaty kredytu, które zostało złożone przez powódkę (k. 117-118), bowiem uprzednio świadek nie miał związku z obsługą kredytu udzielonego pozwanemu. Natomiast zeznania pozwanego były wiarygodne w przeważającej części, jednakże pozwany nie był w stanie wypowiedzieć się szczegółowo do stanu zadłużenia kredytowego.

Przechodząc do podniesionych przez pozwanego zarzutów należy wskazać, że głównym z nich był zarzut wypełnienia przez powódkę weksła w sytuacji, gdy zabezpieczone nim roszczenie uległo przedawnieniu.

Pozwany wywodził, że umowa kredytowa nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. została przez powódkę wypowiedziana w 2011 r., wobec czego roszczenie powódki przedawniło się w 2014 r., a powódka uzupełniła weksel in blanco i przedstawiła go pozwanemu do wykupu dopiero w lutym 2016 r.

Strona pozwana nie zdołała wykazać, w którym konkretnie dniu doszło do wypowiedzenia przez powódkę umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. W złożonych zeznaniach pozwany wyjaśnił, że nie pamięta dokładnej daty. Strona powodowa nie negowała z kolei, że do wypowiedzenia umowy doszło w 2011 r., a zatem należało przyjąć, że takie zdarzenie miało miejsce w bliżej nieokreślonym okresie 2011 r. Zważywszy, że żaden przepis szczególny nie określa terminu przedawnienia umowy kredytowej, należało przyjąć, że roszczenie powódki z zawartej z pozwanym umowy podlegało przedawnieniu na zasadach ogólnych, tj. w terminie dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynoszącym 3 lata (art. 118 k.c.). Powyższe wynika z tej okoliczności, że

powódka zawarła z pozwanym umowę w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej – działalności bankowej. W konsekwencji przedawnienie roszczenia powódki nastąpiłoby najwcześniej z dniem 2 stycznia 2014 r. (3 lata od dnia 1 stycznia 2011 r.) a najpóźniej 2 stycznia 2015 r. (3 lata od 31 grudnia 2011 r.). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony natomiast 5 kwietnia 2016 r. (koperta, k. 32). Spojrzawszy na zakres ww. dat można by w pierwszej chwili stwierdzić, że w istocie roszczenie powódki uległo przedawnieniu, jednakże całokształt okoliczności sprawy przeczy zasadności takiego wniosku.

Należy bowiem zauważyć, że w czasie, gdy roszczenie strony powodowej nie uległoby przedawnieniu, strony zawierały ze sobą szereg umów i aneksów, tj. umowę restrukturyzacyjną w dniu 28 lipca 2011 r. (k. 127-128), ugodę spłaty w dniu 15 maja 2012 r. (k. 160-161), ugodę spłaty w dniu 19 listopada 2012 r. (k. 162-163), a następnie aneks nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. do ugody spłaty z 19 listopada 2012 r. (k. 133).

Co istotne, wszystkie powyższe umowy zostały zawarte w okresie, w którym przedawnienie roszczeń powódki by nie nastąpiło. Istotne znaczenie dla oceny zarzutu przedawnienia miała w szczególności ugoda spłaty zawarta dnia 19 listopada 2012 r. wraz z aneksem z dnia 1 stycznia 2015 r. W §3 ugody wskazano bowiem harmonogram płatności rat, w tym ostateczny termin spłaty – 30 grudnia 2015 r. Z kolei w aneksie strony postanowiły o zmianie terminów płatności rat nieuiszczonych w 2014 r. oraz przewidzianych harmonogramem spłaty w 2015 r.

Uwzględniając powyższe należało stwierdzić, że bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu (art. 123 §1 pkt 2 k.p.c.), bowiem doszło ze strony pozwanego do uznania roszczenia. W treści umowy restrukturyzacyjnej, ugód spłaty oraz aneksów strony wskazały bowiem, że obejmują nimi zadłużenie pozwanego z tytułu umowy bankowej nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. (w każdej z tych umów wskazano, jaka jest aktualna wysokość zadłużenia), a celem ich zawarcia było uniknięcie przez strony wszczęcia postępowania egzekucyjnego, co wynika wprost z postanowień tychże umów. Co przy tym istotne, na podstawie powyższych czynności prawnych nie doszło do odnowienia (art. 506 k.c.), bowiem strony nie ustaliły obowiązku pozwanego do spełnienia innego świadczenia albo tego samego na innej podstawie prawnej. Strony jedynie ustaliły sposób wykonania konkretnego zobowiązania z umowy nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. poprzez ustalenie harmonogramu spłaty zadłużenia kredytowego. Mając zatem na względzie, że stosownie do postanowień ugody z dnia 19 listopada 2012 r. wraz z aneksem pozwany nie spłacił zadłużenia przewidzianego do spłacenia w latach 2014 i 2015, a ostateczny termin spłaty wyznaczono na dzień 30 grudnia 2015 r., roszczenie powódki nie mogło ulec przedawnieniu ani w momencie wypełnienia weksla in blanco (luty 2016 r.), ani w dniu złożenia pozwu w niniejszej sprawie.

Jeżeli chodzi zaś o przedawnienie samego roszczenia wekslowego, to nie uległo ono przedawnieniu, bowiem termin przedawnienia wynosił 3 lata od dnia płatności (art. 70 w zw. z art. 103 Pr. weksl.), który został w wekslu ustalony na 26 lutego 2016 r.

Odnosnie zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową należy wskazać, że tej niezgodności pozwany upatrywał w tym, że powódka miała uzupełnić weksel o roszczenie niewynikające z umowy nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. Takiego twierdzenia nie dało się jednak uzasadnić zebranym w sprawie materiałem dowodowym. Należy wskazać, że zarówno w umowie restrukturyzacyjnej, jak i dwóch kolejnych ugodach spłaty strony jednoznacznie przesądziły w §3 ust. 5 umowy i ugód, że dotychczasowe zabezpieczenie umowy kredytu nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r. wraz z zawartymi aneksami pozostają bez zmian. Na podstawie zawartej umowy restrukturyzacyjnej i ugód strony nie kreowały innego zobowiązania, lecz modyfikowały sposób spełnienia świadczenia przez pozwanego, pozwalając mu spłacić zadłużenie bez konieczności wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Z tego względu strony zgodnie postanowiły, że zabezpieczenie przewidziane w umowie będącej źródłem owego zobowiązania pozostaje w mocy, w tym zabezpieczenie wekslowe. Uzupełniając weksel in blanco w lutym 2016 r. powódka nie czyniła zatem użytku z weksla w celu dochodzenia innego roszczenia, aniżeli roszczenie z umowy nr (...) z dnia 31 lipca 2008 r., bowiem na podstawie umowy restrukturyzacyjnej oraz ugód spłaty strony nie odnawiały roszczenia, a jedynie dochodziło w tym trybie do uznania roszczenia przez pozwanego.

Pozwany nie zdołał również wykazać, aby suma wekslowa, którą uzupełniła powódka, była niezgodna z deklaracją wekslową albo z łączącym strony stosunkiem podstawowym. Należało zauważyć, że strona powodowa przedstawiła wydruk operacji na rachunku kredytowym (k. 117-118) oraz potwierdzenie wniesienia jednej z opłat (k. 119), które czyniły twierdzenia strony powodowej wiarygodnymi. Natomiast pozwany nie zaoferował jakiegokolwiek dowodu na okoliczność, że dochodzona przez powódkę kwota nie jest jej zasadna. Trzeba przy tym zaakcentować, że pozwany w swoich zeznaniach wyjaśnił, że nie umie się odnieść do stanu zaległości kredytowej wskazywanego przez powódkę, a zatem nie przytoczył jakichkolwiek okoliczności podważających określoną przez powódkę kwotę. Z kolei o rzetelności przedstawionego rozliczenia zeznawał świadek L. S., który sporządził ów dokument na cele niniejszego postępowania.

W konsekwencji należało uznać, że twierdzenia pozwanego, nieoparte jakimkolwiek materiałem dowodowym, miały jedynie na celu przerzucenie na powódkę ciężaru dowodu, co jednak nie mogło w ten sposób nastąpić, gdyż w przypadku roszczenia wekslowego to na dłużniku wekslowym spoczywa ciężar udowodnienia, że zobowiązanie do zapłaty sumy wekslowej nie istnieje. Z powyższych względów zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie w żadnym zakresie.

Konsekwencją tego była konieczność utrzymania nakazu zapłaty w mocy na podstawie art. 496 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie I. sentencji.

Wobec rozstrzygnięcia o utrzymaniu zaskarżonego nakazu zapłaty w mocy stronę powodową należało uznać za wygrywającą postępowanie (art. 98 k.p.c.) i stosownie do §2 pkt 7 w zw. z §3 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804; Dz.U. z 2016 r. poz. 1667) należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki uzupełniające koszty procesu – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – w kwocie 5.400 zł, albowiem wysokość należnego wynagrodzenia wynosi 10.800 zł, a w nakazie zapłaty przyznano dotychczas stronie powodowej z tego tytułu 5.400 zł.